

2016

**STAATSBLAD
VAN DE
REPUBLIEK SURINAME**

No. 132

WET van 25 oktober 2016, houdende regels betreffende de overname van de tenuitvoerlegging van buitenlandse strafrechtelijke beslissingen en de overdracht van de tenuitvoerlegging van Surinaamse strafrechtelijke beslissingen naar het buitenland (Wet overname en overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat het wenselijk is regels vast te stellen met betrekking tot de overname en overdracht van de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen van en aan vreemde staten;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

**Hoofdstuk I
Algemene bepalingen**

§ 1. Begripsbepalingen

Artikel 1

In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. Minister: : de Minister van Justitie en Politie;
- b. rechterlijke beslissing : een bij vonnis of arrest
gewezen rechterlijke
beslissing naar aanleiding
van een strafbaar feit;
- c. sanctie : een bij rechterlijke beslissing
opgelegde straf, met inbegrip
van een naast of in plaats van
een zodanige opgelegde
maatregel;
- d. veroordeelde : degene aan wie een sanctie is
opgelegd;
- g. verdrag : een voor Suriname
verbindende overeenkomst
als bedoeld in artikel 103 van
de Grondwet.

§ 2. Voorwaarden voor de overname van de tenuitvoerlegging van buitenlandse rechterlijke beslissingen in strafzaken

Artikel 2

Tenuitvoerlegging in Suriname van buitenlandse rechterlijke beslissingen geschiedt niet dan krachtens een verdrag.

Artikel 3

1. Een in een vreemde staat opgelegde sanctie kan in Suriname slechts worden ten uitvoer gelegd voor zover:
  - a. de rechterlijke beslissing in die staat voor tenuitvoerlegging vatbaar is;

- b. de rechterlijke beslissing is geweest ter zake van een feit dat naar Surinaams recht eveneens strafbaar is;
  - c. in geval van veroordeling de dader naar Surinaams recht eveneens strafbaar zou zijn geweest.
2. Voor de toepassing van lid 1 van dit artikel is er tevens sprake van een feit dat naar Surinaams recht strafbaar is, indien krachtens de Surinaamse wet eenzelfde inbreuk op de Surinaamse rechtsorde, als blijkt uit de in de vreemde staat gewezen rechterlijke beslissing op de rechtsorde van die staat is gemaakt, strafbaar is.

Artikel 4

1. Een in een vreemde staat opgelegde sanctie kan in Suriname niet worden ten uitvoer gelegd, in de volgende gevallen:
- a. indien naar het oordeel van de Regering, na verkregen advies van de Procureur-generaal, een gegrond vermoeden bestaat dat de beslissing tot vervolging of de oplegging van de sanctie is ingegeven door overwegingen van ras, godsdienst, levensovertuiging, nationaliteit of politieke overtuiging van de veroordeelde of deswege ongunstig is beïnvloed;
  - b. indien het recht tot uitvoering van de straf naar Surinaams recht zou zijn verjaard;
  - c. indien de veroordeelde ten tijde van het feit, waarvoor de sanctie werd opgelegd, de leeftijd van twaalf jaar nog niet had bereikt;
  - d. voor zover de veroordeelde ter zake van hetzelfde feit in Suriname wordt vervolgd;
  - e. voor zover een vervolging in Suriname onverenigbaar zou zijn met het aan artikel 94 van het Wetboek van Strafrecht en artikel 235 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering ten grondslag liggende beginsel; of
  - f. voor zover het betreft een vonnis geweest bij verstek.

2. De Regering geeft van zijn oordeel als bedoeld in lid 1 onder a van dit artikel gemotiveerd schriftelijk kennis aan de autoriteiten van de vreemde staat.

Hoofdstuk II

Voorlopige maatregelen

§1. Voorlopige maatregelen tot vrijheidsbeneming

Artikel 5

Voor zover een verdrag daarin voorziet, kan de veroordeelde indien deze zich in Suriname bevindt en aan wie een tot vrijheidsbeneming strekkende sanctie is opgelegd, waarvan blijkens de in de vreemde staat uitgesproken rechterlijke beslissing nog ten minste zes maanden moet worden ten uitvoer gelegd, voorlopig worden aangehouden, indien gegronde redenen bestaan voor de verwachting dat op korte termijn deze sanctie in Suriname zal worden ten uitvoer gelegd.

Artikel 6

1. De vervolgingsambtenaar of de hulpofficier van justitie is bevoegd de voorlopige aanhouding overeenkomstig artikel 5 te bevelen.
2. De veroordeelde wordt na zijn voorlopige aanhouding binnen zes uur na binnen geleiding op plaats van verhoor voor een vervolgingsambtenaar of hulpofficier van justitie geleid. De tijd tussen 22.00 uur tot 07.00 uur wordt niet meegerekend.
3. De vervolgingsambtenaar of hulpofficier van justitie kan, na de veroordeelde te hebben gehoord, bevelen dat hij gedurende achtenveertig uur, te rekenen van het tijdstip van de voorlopige aanhouding, in verzekering gesteld zal blijven.

Indien het bevel tot inverzekeringstelling door de hulpofficier van justitie is gegeven, geeft deze van het bevel ten spoedigste schriftelijke kennis aan de vervolgingsambtenaar.

4. De termijn van inverzekeringstelling kan door de vervolgingsambtenaar eenmaal met achtenveertig uur worden verlengd.
5. De veroordeelde kan te allen tijde door de vervolgingsambtenaar in vrijheid worden gesteld. Zolang de termijn van inverzekeringstelling nog niet is verlengd, komt deze bevoegdheid mede toe aan de hulpofficier van justitie. Het bepaalde in lid 3 tweede volzin is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 7

1. De rechter-commissaris kan op vordering van de vervolgingsambtenaar de bewaring van de veroordeelde die overeenkomstig artikel 6 in verzekering is gesteld, bevelen.
2. Alvorens een bevel ingevolge lid 1 van dit artikel te geven, hoort de rechter-commissaris de veroordeelde.

Artikel 8

1. De bewaring kan worden gelast voor een termijn van ten hoogste eenentwintig dagen.
Zij kan op vordering van de vervolgingsambtenaar telkens met een termijn van ten hoogste dertig dagen worden verlengd, totdat de kantonrechter ingevolge artikel 24 lid 2 over de gevangenhouding beslist.
2. De veroordeelde wiens bewaring is gelast, wordt behoudens de mogelijkheid van vrijheidsbeneming uit andere hoofde, in vrijheid gesteld:

- a. zodra dit door de kantonrechter, de rechter-commissaris of de vervolgingsambtenaar ambtshalve of op verzoek van de veroordeelde of diens raadsman wordt gelast;
  - b. zodra de bewaring eenentwintig dagen heeft geduurd en de procureur-generaal de in artikel 16 bedoelde stukken niet heeft ontvangen;
  - c. indien de duur van de in verzekeringstelling en bewaring die van het voor tenuitvoerlegging vatbare gedeelte van de in de vreemde staat opgelegde sanctie zou overtreffen.
3. De in lid 2 onderdeel b van dit artikel genoemde termijn loopt niet gedurende de tijd dat de veroordeelde zich aan de verdere tenuitvoerlegging van de gelaste bewaring heeft onttrokken.

Artikel 9

Van elke beslissing naar aanleiding van een verzoek van een autoriteit van een vreemde Staat, genomen krachtens een van de artikelen 5 tot en met 8, wordt onverwijld door de vervolgingsambtenaar kennis gegeven aan de Minister.

§2. Strafrechtelijk financieel onderzoek en beslaglegging

Artikel 10

1. Naar aanleiding van een op een verdrag gegrond verzoek van een vreemde staat kan in Suriname een strafrechtelijk financieel onderzoek worden ingesteld, gericht op de bepaling van hier te lande aanwezig of verworven wederrechtelijk verkregen voordeel van een persoon die in de verzoekende staat aan strafrechtelijk onderzoek is onderworpen.

2. Het bepaalde in de artikelen 221a tot en met 221 d van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de machtiging als bedoeld in artikel 344a van het Wetboek van Strafvordering op vordering van de vervolgingsambtenaar door de rechter-commissaris wordt verleend.
3. Het strafrechtelijk financieel onderzoek kan slechts worden ingesteld, indien zulks ook mogelijk zou zijn geweest wanneer het feit ter zake waarvan de persoon in de verzoekende staat wordt verdacht, in Suriname zou zijn begaan.
4. Tijdens het strafrechtelijk financieel onderzoek kan inbeslagneming van voorwerpen slechts plaatsvinden, indien gegronde redenen bestaan voor de verwachting dat te dier aanzien vanwege de verzoekende staat een verzoek tot tenuitvoerlegging van een verbeurdverklaring of van een tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel strekkende sanctie zal worden overgegaan.

Artikel 11

1. Voor zover een verdrag daarin voorziet kunnen op verzoek van een vreemde staat voorwerpen in beslag worden genomen:
  - a. ten aanzien waarvan naar het recht van de vreemde staat een tot verbeurdverklaring strekkende sanctie kan worden opgelegd;
  - b. tot bewaring van het recht tot verhaal voor een tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel strekkende verplichting tot betaling van een geldbedrag welke naar het recht van de vreemde staat kan worden opgelegd, of
  - c. die kunnen dienen om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen.

2. Inbeslagneming, als bedoeld in lid 1 onderdelen a en b, kan slechts plaatsvinden, indien:
  - a. blijktens door de vreemde staat bij zijn verzoek verstrekte inlichtingen, door de bevoegde autoriteiten van die staat een bevel tot inbeslagneming is gegeven of zou zijn gegeven indien de desbetreffende voorwerpen zich binnen zijn grondgebied zouden bevinden, en inbeslagneming naar Surinaams recht is toegestaan;
  - b. gegronde redenen bestaan voor de verwachting dat te dier aanzien vanwege de verzoekende vreemde staat een verzoek tot tenuitvoerlegging van een verbeurdverklaring of van een tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel strekkende sanctie zal worden gedaan.
3. Voor de toepassing van lid 2 onder a is inbeslagneming naar Surinaams recht toegestaan, indien zulks ook mogelijk zou zijn geweest wanneer het feit of de feiten naar aanleiding waarvan de inbeslagneming door de vreemde staat wordt verzocht in Suriname zou of zouden zijn begaan.

Artikel 12

1. Voor zover een verdrag daarin voorziet kunnen voorwerpen, ten aanzien waarvan door een rechter van een vreemde staat een bevel is gegeven van vergelijkbare strekking als verbeurdverklaring of ontneming als wederrechtelijk verkregen voordeel, op verzoek van de vreemde staat in beslag worden genomen.
2. Inbeslagneming overeenkomstig lid 1 kan slechts plaatsvinden in gevallen, waarin gegronde redenen bestaan voor de verwachting dat het in dat lid bedoelde bevel op korte termijn in Suriname zal worden tenuitvoergelegd.

Artikel 13

1. Tot inbeslagneming als bedoeld in de artikelen 11, 12 en 13 zijn bevoegd de rechter-commissaris en, voor zover die bevoegdheid niet aan hem is voorbehouden, iedere vervolgingsambtenaar of hulpofficier van justitie.
2. Het bepaalde in de artikelen 82 tot en met 107 en 460 tot en met 464 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 14

1. Tot het in behandeling nemen van verzoeken als bedoeld in dit paragraaf is bevoegd de Procureur-generaal. Voor zover het verzoek niet is gericht aan de Procureur-generaal, wordt dit onverwijld aan hem gezonden. Artikel 15 is van overeenkomstige toepassing.
2. Tenzij de Procureur-generaal reeds aanstonds van oordeel is dat het verzoek moet worden afgewezen, stelt hij het verzoek met de daarbij behorende stukken in handen van een ander vervolgingsambtenaar.

Hoofdstuk III Procedure

§1. Behandeling van buitenlandse verzoeken tot tenuitvoerlegging

Artikel 15

Indien de door de vreemde staat overgelegde stukken naar het oordeel van de Minister onvoldoende zijn om op een verzoek tot tenuitvoerlegging een beslissing te nemen, biedt hij de autoriteiten

van de verzoekende staat de gelegenheid binnen een door hem te stellen redelijke termijn aanvullende stukken of inlichtingen te verschaffen.

Artikel 16

1. Tenzij de Minister, na verkregen advies van de Procureur-generaal, van oordeel is dat het verzoek om tenuitvoerlegging moet worden afgewezen, stelt hij het verzoek met de daarbij behorende stukken in handen van de Procureur-generaal.
2. Wanneer een verzoek om voorlopige aanhouding is vooraf gegaan of tegen de veroordeelde in Suriname een vervolging gaande is, worden de stukken door de Procureur-generaal doorgeleid naar de vervolgingsambtenaar die in verband met het verzoek reeds bij de zaak betrokken is geweest of die met de vervolging belast is.
3. Indien de Procureur-generaal van oordeel is dat het verzoek niet voor inwilliging vatbaar is, of dat aanleiding bestaat gebruik te maken van een van de in het toepasselijk verdrag omschreven gronden tot weigering van de tenuitvoerlegging, brengt hij dit oordeel onverwijld vergezeld van zijn advies ter kennis van de Minister, die daaromtrent beslist. De Procureur-generaal deelt de veroordeelde die krachtens deze wet zijn vrijheid is ontnomen, onverwijld mee op welke dag zijn advies aan de Minister is uitgebracht.

§ 2 Behandeling van Surinaamse verzoeken tot tenuitvoerlegging in Suriname van in een vreemde Staat opgelegde sancties

Artikel 17

Wanneer een vreemde staat heeft bewilligd in de tenuitvoerlegging van een door de rechter van die staat opgelegde sanctie in Suriname, stelt de Minister de door de autoriteiten van die staat overgelegde stukken in handen van de Procureur-generaal. De Procureur-generaal stelt bedoelde stukken in handen van een andere vervolgingsambtenaar die de zaak verder in behandeling neemt.

§ 3 Gerechtelijke procedure

Artikel 18

1. De vervolgingsambtenaar vordert binnen twee weken na de dag, waarop hij de in artikel 16 of 17 bedoelde stukken heeft ontvangen, schriftelijk dat de kantonrechter, binnen wiens rechtsgebied de veroordeelde vaste woon- of verblijfplaats heeft, of bij gebreke daarvan in die van het tweede kanton, verlof verleent tot tenuitvoerlegging. Bij zijn vordering legt de vervolgingsambtenaar de stukken aan de kantonrechter over. Een afschrift van de vordering wordt aan de veroordeelde betekend.
2. In de in lid 1 van dit artikel bedoelde termijn wordt geschorst van het tijdstip, waarop de Procureur-generaal overeenkomstig artikel 16 lid 3 adviseert aan de Minister tot het tijdstip, waarop de Procureur-generaal van de Minister bericht ontvangt dat de tenuitvoerlegging dient te worden gevorderd.
3. Indien de veroordeelde ingevolge deze wet zijn vrijheid is ontnomen, eindigt de schorsing in ieder geval na veertien dagen.

4. De vervolgingsambtenaar kan de medewerking inroepen van personen en lichamen, die op het gebied van de reclassering of de kindbescherming of op dergelijk gebied werkzaam zijn, en aan deze, indien zij zich daartoe bereid hebben verklaard, de nodige opdrachten geven.

Artikel 19

Zo spoedig mogelijk na ontvangst van de in artikel 18 bedoelde vordering bepaalt de kantonrechter het tijdstip, waarop door hem een aanvang zal worden gemaakt met de behandeling van de vordering. Tussen de dag, waarop de mededeling om ter terechtzitting te verschijnen aan de veroordeelde is betekend, en die van de terechtzitting moet een termijn van ten minste tien dagen verlopen. Met schriftelijke toestemming van de veroordeelde kan deze termijn worden verkort.

Artikel 20

De griffier van het kantongerecht doet onverwijld aan de vervolgingsambtenaar en aan de veroordeelde mededeling van het tijdstip dat voor de behandeling van de vordering is bepaald. Daarbij wordt de veroordeelde van wie niet blijkt dat hij reeds een raadsman heeft, opmerkzaam gemaakt op zijn bevoegdheid een of meer raadslieden te kiezen en op de mogelijkheid van kosteloze rechtskundige bijstand, alsmede op zijn recht op kennisneming van de processtukken.

Artikel 21

1. De vervolgingsambtenaar en de veroordeelde zijn bevoegd ten behoeve van het onderzoek dat de kantonrechter ingevolge deze wet heeft te verrichten en de beslissingen die de kantonrechter heeft te nemen, getuigen en deskundigen te doen oproepen.

2. De vervolgingsambtenaar kan bij met redenen omklede beslissing weigeren getuigen of deskundigen op te roepen, indien redelijkerwijs moet worden aangenomen dat deze door de veroordeelde zijn opgegeven teneinde ter terechtzitting verklaringen af te leggen ter betwisting van feiten, als bedoeld in artikel 23 lid 3. De beslissing wordt onverwijld schriftelijk ter kennis van de veroordeelde gebracht. Hij wordt daarbij opmerkzaam gemaakt op het bepaalde in artikel 23 lid 6.

Artikel 22

De behandeling van de vordering heeft plaats in tegenwoordigheid van de vervolgingsambtenaar. De veroordeelde wordt in de gelegenheid gesteld daarbij aanwezig te zijn en kan zich door zijn raadsman doen bijstaan.

De behandeling van de vordering geschiedt in het openbaar, tenzij de kantonrechter op verzoek van de veroordeelde of om gewichtige, in het proces-verbaal van de zitting te vermelden redenen, sluiting van de deuren beveelt.

Artikel 23

1. De kantonrechter onderzoekt de identiteit van de veroordeelde, de ontvankelijkheid van de vervolgingsambtenaar, alsmede de mogelijkheid van tenuitvoerlegging in Suriname van de in het buitenland gewezen rechterlijke beslissing en de feiten en omstandigheden die voor zijn beslissing van belang zijn.
2. De vervolgingsambtenaar en de veroordeelde en diens raadsman worden in de gelegenheid gesteld ter terechtzitting te worden gehoord.

3. De kantonrechter is gebonden aan de vaststelling van de feiten die de buitenlandse rechter kennelijk aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd. Hij treedt niet in een nieuw onderzoek naar de feiten.
4. De artikelen 253, 254, 255, 257, 258, 259, 261, 263, 285 lid 1, 287, 289, 286, 288, 290, 291, 292, 293, 294, 296, 297 leden 2, 3 en 4, 301 tot en met 303, 305, 306 en 308 tot en met 315 van het Wetboek van Strafvordering zijn van overeenkomstige toepassing.
5. Indien getuigen zijn opgeroepen ter verkrijging van inlichtingen omtrent de persoonlijkheid van de veroordeelde of indien de kantonrechter het noodzakelijk acht feiten te onderzoeken ter beoordeling van het bestaan van gronden die naar Surinaams recht, doch niet naar dat van de vreemde staat, de strafbaarheid van het feit of de dader uitsluiten, vinden voorts de artikelen 267 leden 2, 6 en 7, 268, 273, 274, 275, 276, 278, 279, 280, 281, 282, 294 lid 4 en 297 lid 5 van het Wetboek van Strafvordering overeenkomstige toepassing.
6. Indien de vervolgingsambtenaar overeenkomstig artikel 21 lid 2 heeft geweigerd een getuige op te roepen, kan de veroordeelde de kantonrechter verzoeken alsnog de oproeping van de getuige te bevelen. De kantonrechter gaat hiertoe over, indien het van oordeel is dat de vervolgingsambtenaar in redelijkheid niet tot zijn beslissing heeft kunnen komen.
7. De vervolgingsambtenaar legt, na voorlezing, een conclusie aan de kantonrechter over. Indien de conclusie strekt tot bewilliging in de tenuitvoerlegging, omschrijft zij de straf of maatregel die naar het oordeel van de vervolgingsambtenaar in plaats van de buitenlandse sanctie behoort te worden opgelegd.

Tevens vermeldt de vervolgingsambtenaar in dat geval met welk strafbaar feit naar Surinaams recht het feit op grond waarvan de veroordeelde aan een buitenlandse sanctie is onderworpen, overeenkomt.

Artikel 24

1. Op vordering van de vervolgingsambtenaar kan de kantonrechter ter zitting de gevangenneming van de veroordeelde bevelen in gevallen, waarin overeenkomstig artikel 5 voorlopige aanhouding mogelijk is.
2. Voordat het onderzoek ter zitting wordt gesloten, beslist de kantonrechter ambtshalve over de gevangenhouding van de veroordeelde die krachtens deze wet zijn vrijheid is ontnomen.
3. Een krachtens de leden 1 en 2 van dit artikel bevolen vrijheidsbeneming blijft van kracht totdat de uitspraak van de kantonrechter voor tenuitvoerlegging vatbaar is.
4. De vrijheidsbeneming bedoeld in de leden 1 en 2 van dit artikel wordt, behoudens de mogelijkheid van verdere vrijheidsbeneming uit anderen hoofde, beëindigd:
  - a. zodra zulks door de kantonrechter of door de vervolgingsambtenaar ambtshalve of op verzoek van de veroordeelde of diens raadsman wordt gelast;
  - b. indien de duur van die vrijheidsbeneming gelijk is geworden aan de duur van de door de Surinaamse rechter opgelegde straf of maatregel.

Artikel 25

1. Bevindt de kantonrechter:

- a. dat de overgelegde stukken niet voldoen aan het door het toepasselijke verdrag gestelde eisen;
  - b. dat de veroordeelde zich met vrucht op een grond, die naar Surinaams recht wel, doch naar het recht van de vreemde staat niet de strafbaarheid van het feit of de dader uitsluit had kunnen beroepen, en dat hij geen gedwongen psychiatrische verpleging behoeft;
  - c. dat de tenuitvoerlegging in Suriname op grond van de artikelen 2, 3, 4 lid 1 sub a, c, d, e of f niet kan plaatsvinden; of
  - d. in een geval, waarin volgens het toepasselijk verdrag tenuitvoerlegging kan worden geweigerd, dat bij afweging van alle betrokken belangen een beslissing tot tenuitvoerlegging in Suriname in redelijkheid niet kan worden genomen;
- dan verklaart hij de tenuitvoerlegging ontoelaatbaar.
2. De vervolgingsambtenaar kan, zolang het onderzoek ter terechtzitting niet is gesloten, zijn vordering intrekken. Hij stelt de veroordeelde van het intrekken van de vordering terstond in kennis.
  3. In andere dan de in de leden 1 en 2 van dit artikel voorziene gevallen verklaart de kantonrechter de tenuitvoerlegging toelaatbaar, met vermelding van de toepasselijke wets- en verdragsbepalingen.
  4. De artikelen 331 leden 1 tot en met 3, 332, 333, 350 en 352 van het Wetboek van Strafvordering vinden overeenkomstige toepassing.

Artikel 26

1. Indien de kantonrechter de tenuitvoerlegging toelaatbaar acht, verleent hij verlof tot tenuitvoerlegging van de buitenlandse rechterlijke beslissing en legt, met inachtneming van het daaromtrent in het toepasselijk verdrag voorgeschrevene, de straf of maatregel op, die op het overeenkomstige feit naar Surinaams recht is gesteld. De uitspraak van de kantonrechter wordt met redenen omkleed. De uitspraak geeft voorts de bijzondere redenen op, die de straf hebben bepaald of tot de maatregel hebben geleid en voorts zoveel mogelijk de omstandigheden, waarop bij de vaststelling van de duur of de hoogte van de straf is gelet.
2. Bij het opleggen van tijdelijke gevangenisstraf of hechtenis beveelt de kantonrechter, dat de tijd gedurende welke aan de veroordeelde in de vreemde staat ter uitvoering van de hem aldaar opgelegde sanctie, met het oog op zijn overbrenging naar Suriname en uit hoofde van deze wet zijn vrijheid ontnomen is geweest, bij de uitvoering van de straf geheel in mindering zal worden gebracht.
3. De kantonrechter zendt aan de Minister onverwijld een gewaarmerkt afschrift van zijn uitspraak toe.

Artikel 27

1. Tegen de uitspraak van de kantonrechter kan door zowel de vervolgingsambtenaar als de veroordeelde beroep bij het Hof van Justitie worden ingesteld.
2. De artikelen 379 lid 1 en 380 tot en met 385 van het Wetboek van Strafvordering vinden overeenkomstige toepassing.

3. Van verklaringen, waarbij afstand wordt gedaan van het recht van beroep bij het Hof van Justitie in te stellen, of waarbij beroep wordt ingetrokken, geeft de griffier van het betrokken kantongerecht onverwijld kennis aan de Minister.
4. Indien de uitspraak van de kantonrechter geheel of gedeeltelijk wordt vernietigd, doet het Hof van Justitie de zaak zelf af.
5. Het Hof van Justitie zendt aan de Minister onverwijld een gewaarmerkt afschrift van zijn vonnis toe.

Artikel 28

Zodra de rechterlijke uitspraak betreffende de toelaatbaarheid van de tenuitvoerlegging in kracht van gewijsde is gegaan, geeft de griffier van het gerecht dat de zaak voor het laatst heeft behandeld daarvan kennis aan de Minister. De tenuitvoerlegging van een op grond van artikel 26 opgelegde straf of maatregel geschiedt met inachtneming van het bij of krachtens het Wetboek van Strafvordering, het Wetboek van Strafrecht of enige bijzondere wettelijke regeling betreffende de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen, bepaalde.

§ 4. Buitengerechtelijke procedure Geldboeten, verbeurdverklaringen en ontneming wederrechtelijk verkregen voordeel

Artikel 29

1. Indien de in de vreemde staat opgelegde sanctie uitsluitend strekt tot of indien de tenuitvoerlegging van de in het buitenland opgelegde sanctie in Suriname uitsluitend betrekking heeft op de betaling van een geldboete, eventueel onder bedreiging met een vervangende tot vrijheidsbeneming strekkende sanctie, of tot een verbeurdverklaring of ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, of een combinatie van

deze straffen, wordt deze ten uitvoer gelegd krachtens een beslissing van de vervolgingsambtenaar. Het bepaalde in artikel 4 lid 1 onder a is niet van toepassing.

2. Alvorens een beslissing te nemen ingevolge lid 1 van dit artikel stelt de vervolgingsambtenaar de veroordeelde, zoveel mogelijk in de gelegenheid te worden gehoord.
3. De vervolgingsambtenaar drukt overeenkomstig het bepaalde in het toepasselijk verdrag het bedrag van de geldboete en het bedrag waarop de verbeurdverklaarde goederen zijn geschat, uit in Surinaamse dollar. Het bepaalde in de eerste volzin is eveneens van overeenkomstige toepassing ten aanzien van de goederen waarop de maatregel van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel is gelegd.
4. Van de beslissing en de dag waarop het daarbij vastgestelde bedrag moet worden voldaan worden door de vervolgingsambtenaar zo spoedig mogelijk aan de veroordeelde kennis gegeven.

Artikel 30

1. Tegen een beslissing van de vervolgingsambtenaar kan de veroordeelde binnen 30 (dertig) dagen nadat zich een omstandigheid heeft voorgedaan, waaruit voortvloeit dat de beslissing hem bekend is, een bezwaarschrift indienen bij de kantonrechter in het tweede kanton.
2. Op het bepaalde in lid 1 is het bepaalde in het Wetboek van Strafvordering met betrekking tot indiening en intrekking van de bezwaarschriften van overeenkomstige toepassing.
3. Op de behandeling van het bezwaarschrift zijn de artikelen 20, 21, 22, 23 en 25 van overeenkomstige toepassing.

4. Verklaart de kantonrechter het bezwaar gegrond, dan vernietigt zij de beslissing van de vervolgingsambtenaar of vult deze aan met inachtneming van artikel 41a van het Wetboek van Strafrecht. Acht zij, ondanks vernietiging de tenuitvoerlegging wel toelaatbaar, dan doet zij wat de vervolgingsambtenaar had behoren te doen.

Artikel 31

1. Beslissingen als bedoeld in artikel 29 kunnen worden ten uitvoer gelegd zodra zij zijn genomen.
2. Beslissingen genomen krachtens artikel 29 worden ten uitvoer gelegd met inachtneming van het bij of krachtens het Wetboek van Strafvordering bepaalde omtrent de tenuitvoerlegging van geldboeten, verbeurdverklaringen en ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.

§ 5. Voortgezette tenuitvoerlegging

Artikel 32

1. Voor zover een verdrag daarin uitdrukkelijk voorziet kan op aanwijzing van de Minister, de tenuitvoerlegging of verdere tenuitvoerlegging van een in een vreemde staat opgelegde tot vrijheidsbeneming strekkende sanctie in Suriname plaatsvinden buiten toepassing van paragraaf 3.
2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde aanwijzing kan slechts worden gegeven, indien uit een door de veroordeelde ondertekende verklaring blijkt dat hij met zijn instemming naar Suriname is overgebracht met het oog op de tenuitvoerlegging of verdere tenuitvoerlegging van de hem elders opgelegde sanctie.

3. De in lid 1 van dit artikel bedoelde aanwijzing kan slechts worden gegeven, nadat advies is ingewonnen van de kantonrechter.
4. Hangende de beslissing tot het geven van een aanwijzing, kan de veroordeelde met toepassing van de artikelen 5 tot en met 8 zijn vrijheid worden ontnomen.
5. Indien op advies van de kantonrechter het geven van een aanwijzing achterwege blijft, neemt de kantonrechter die ter zake heeft geadviseerd, niet deel aan de behandeling van de door de vervolgingsambtenaar overeenkomstig artikel 18 ingediende vordering.
6. De tenuitvoerlegging van de in lid 1 van dit artikel bedoelde sanctie geschiedt op last van de vervolgingsambtenaar aan wie door de Procureur-generaal de stukken in handen zijn gesteld.

Hoofdstuk IV

Overdracht van de tenuitvoerlegging van Surinaamse rechterlijke beslissingen

§1. Van Suriname uitgaande verzoeken

Artikel 33

Indien de Procureur-generaal het in het belang van een goede rechtsbedeling wenselijk acht dat een vreemde staat een door een Surinaamse rechter opgelegde sanctie ten uitvoer legt of verder ten uitvoer legt, geeft hij, onder overlegging van het voor tenuitvoerlegging vatbare vonnis en eventuele andere met het oog op de tenuitvoerlegging van belang zijnde stukken, aan de Minister een met redenen omkleed advies tot overdracht van de tenuitvoerlegging aan die staat.

Artikel 34

1. Behoudens het bepaalde in lid 2 van dit artikel, beslist de Minister zo spoedig mogelijk na de ontvangst van een advies als bedoeld in artikel 33, omtrent het daaraan te geven gevolg. Daarbij neemt hij, indien het verzoek tot tenuitvoerlegging op een verdrag kan worden gegrond, de bepalingen van dat verdrag in acht.
2. Indien het advies van de Procureur-generaal betrekking heeft op een veroordeelde die zich in Suriname bevindt, aan wie een tot vrijheidsontneming strekkende sanctie is opgelegd en die niet heeft verklaard met de overdracht van de tenuitvoerlegging van die sanctie in te stemmen, dan laat de Minister, zo hij voornemens is gevolg te geven aan dit advies, alvorens een beslissing te nemen, de veroordeelde schriftelijk van dit advies in kennis stellen. Daarbij wordt de veroordeelde medegedeeld, dat hij binnen veertien dagen na ontvangst van de kennisgeving tegen het voornemen van de Minister een bezwaarschrift kan indienen bij het gerecht dat in hoogste instantie de tot vrijheidsontneming strekkende sanctie heeft opgelegd.
3. Zo spoedig mogelijk na ontvangst van een tijdig ingediend bezwaarschrift onderzoekt het in lid 2 van dit artikel bedoeld gerecht, of de Minister bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot de voorgenomen beslissing kan komen. De veroordeelde wordt bij het onderzoek gehoord, althans daartoe opgeroepen. Indien niet blijkt dat de veroordeelde reeds een raadsman heeft, wordt hij opmerkzaam gemaakt op zijn bevoegdheid een of meer raadslieden te kiezen en op de mogelijkheid van kosteloze rechtsbijstand.
4. Van zijn beslissing stelt het gerecht de Minister en de veroordeelde schriftelijk in kennis.

Acht het gerecht het bezwaarschrift gegrond, dan geeft de Minister aan het advies van de Procureur-generaal tot overdracht van de tenuitvoerlegging geen gevolg.

Artikel 35

1. De Minister geeft de Procureur-generaal schriftelijk kennis van de beslissing die hij op diens advies heeft genomen, alsmede van de door hem ontvangen mededelingen omtrent beslissingen van de autoriteiten van de vreemde staat naar aanleiding van het verzoek tot tenuitvoerlegging.
2. Een aan de autoriteiten van een vreemde staat gedaan verzoek tot tenuitvoerlegging kan uiterlijk tot de ontvangst van een kennisgeving omtrent de daarop in die staat genomen beslissing worden ingetrokken.

§2. Tot Suriname gerichte verzoeken

Artikel 36

Tenzij de Minister reeds aanstonds van oordeel is dat het verzoek van een buitenlandse autoriteit tot overdracht van de tenuitvoerlegging van een in Suriname opgelegde sanctie moet worden afgewezen, wint hij omtrent de vraag of het belang van een goede rechtsbedeling zich tegen inwilliging van het verzoek verzet, het advies in van het gerecht dat in hoogste instantie de sanctie heeft opgelegd en van de Procureur-generaal.

Artikel 37

1. Zo spoedig mogelijk na de ontvangst van de in artikel 36 bedoelde adviezen beslist de Minister op het in dat artikel bedoelde verzoek. Artikel 34 is van overeenkomstige toepassing.

2. Van zijn beslissing geeft de Minister onverwijld kennis aan het in artikel 36 bedoelde gerecht en aan de Procureur-generaal, die ter zake advies hebben uitgebracht.

§3. Overbrenging

Artikel 38

Bij beschikking van de Minister worden voorschriften vastgesteld omtrent de procedure volgens welke een verklaring van of namens een zich in Suriname bevindende veroordeelde, houdende instemming met de overdracht van de tenuitvoerlegging van een hem opgelegde tot vrijheidsontneming strekkende sanctie, dient te worden afgelegd.

Artikel 39

1. Overdracht van de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen ingevolge dit hoofdstuk geschiedt slechts onder het algemene beding dat de door de Surinaamse rechter opgelegde straf of maatregel niet ten nadele van de veroordeelde wordt gewijzigd, en dat daarbij met het reeds hier te lande ten uitvoer gelegde gedeelte van die sanctie rekening wordt gehouden.
2. Een veroordeelde die in Suriname een tot vrijheidsontneming strekkende sanctie ondergaat of nog zal moeten ondergaan, wordt, nadat met een vreemde staat overeenstemming is bereikt omtrent de verdere tenuitvoerlegging van deze sanctie, zo spoedig mogelijk ter beschikking gesteld van de autoriteiten van die staat, zulks op een door de Minister, na overleg met die autoriteiten, te bepalen tijd en plaats.

3. De overbrenging van een veroordeelde die niet heeft verklaard met de overdracht van de tenuitvoerlegging in te stemmen, geschiedt niet dan onder het algemene beding dat hij alleen met uitdrukkelijke toestemming van de Minister:
  - a. zal worden vervolgd, gestraft of op enige wijze in zijn persoonlijke vrijheid beperkt ter zake van feiten die voor het tijdstip van zijn overbrenging zijn begaan, en ter zake waarvan de tenuitvoerlegging niet is overgedragen, en
  - b. ter beschikking zal worden gesteld van de autoriteiten van een derde staat ter zake van feiten die voor het tijdstip van zijn overbrenging zijn begaan, tenzij de veroordeelde nadien de gelegenheid heeft gehad het grondgebied van de staat naar welke hij is overgebracht, te verlaten.
4. Op het moment dat een veroordeelde ter beschikking van de in lid 2 van dit artikel bedoelde autoriteiten wordt gesteld, wordt de tenuitvoerlegging in Suriname van de hem opgelegde sanctie van rechtswege geschorst.
5. In geval van hervatting van het recht tot tenuitvoerlegging van de sanctie wordt het in het buitenland reeds ten uitvoer gelegde gedeelte daarop in mindering gebacht.

Hoofdstuk V Slotbepalingen

Artikel 40

De krachtens deze wet gegeven bevelen tot vrijheidsbeneming of tot verlenging of beëindiging daarvan worden gedagtekend en ondertekend. De grond voor uitvaardiging wordt in het bevel vermeld. Aan de veroordeelde op wie het bevel betrekking heeft, wordt onverwijld een afschrift daarvan uitgereikt.

Artikel 41

De bevelen tot vrijheidsbeneming bedoeld in artikel 40, zijn dadelijk uitvoerbaar. Bevoegd tot het ten uitvoer leggen van bevelen tot vrijheidsbeneming zijn de in artikel 134 van het Wetboek van Strafvordering genoemde ambtenaren. Op de tenuitvoerlegging en de last daartoe zijn de artikelen 492 tot en met 496 van het Wetboek van Strafvordering van toepassing.

Artikel 42

1. Veroordeelden die overeenkomstig deze wet voorlopig de vrijheid zijn beroofd of wier voorlopige aanhouding, gevangenneming of gevangenhouding is bevolen, worden behandeld als verdachten die krachtens het Wetboek van Strafvordering aan een overeenkomstige maatregel zijn onderworpen.
2. Het in het Wetboek van Strafvordering bepaalde betreffende het optreden en de bevoegdheden van de raadsman en de kennisneming van processtukken is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 43

Op bevelen tot beëindiging van vrijheidsbeneming krachtens deze wet gegeven, en tot tenuitvoerlegging van zodanige bevelen zijn de artikelen 64, 69, 497 en 498 van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing.

Artikel 44

In gevallen, waarin onherroepelijk is vastgesteld dat tenuitvoerlegging van een buitenlandse rechterlijke beslissing in Suriname niet behoort plaats te vinden, kan de kantonrechter op verzoek van de veroordeelde hem een vergoeding ten laste van het

land toekennen voor de schade die hij heeft geleden en kosten die hij heeft gemaakt ten gevolge van vrijheidsontneming, bevolen krachtens deze wet. De artikelen 77 lid 2, 78, 81 en 521 van het Wetboek van Strafvordering zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 45

Op betekeningen, kennisgevingen, oproepingen en dagvaardingen, gedaan krachtens deze wet, zijn de artikelen 515 tot en met 520 van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing, tenzij deze wet anders bepaalt.

Artikel 46

De Minister beslist op verzoeken om doorvoer over Surinaams grondgebied van personen die ten behoeve van de tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing door de autoriteiten van een vreemde staat ter beschikking van de autoriteiten van een andere staat worden gesteld.

Artikel 47

1. Deze wet wordt aangehaald als: Wet overname en overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen.
2. Zij wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
3. Zij treedt in werking met ingang van de dag volgende op die van haar afkondiging.

4. De Minister van Justitie en Politie is belast met de uitvoering van deze wet.

Gegeven te Paramaribo, de 25ste oktober 2016

DESIRÉ D. BOUTERSE

Uitgegeven te Paramaribo, de 25ste oktober 2016
De Minister van Binnenlandse Zaken,

M.M.F. NOERSALIM.

WET van 25 oktober 2016, houdende regels betreffende de overname van de tenuitvoerlegging van buitenlandse strafrechtelijke beslissingen en de overdracht van de tenuitvoerlegging van Surinaamse strafrechtelijke beslissingen naar het buitenland (Wet overname en overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen).

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemeen

In het kader van de bestrijding van de criminaliteit, met name de grensoverschrijdende criminaliteit (drugsmokkel, illegale handel in wapen en munitie, mensenhandel en mensensmokkel etc.), is internationale samenwerking op strafrechtelijk gebied van eminent belang. De uitlevering en de zogeheten “kleine rechtshulp” zijn instrumenten, waarmee bediend kunnen worden om uitvoering te geven aan die samenwerking. Met betrekking tot uitlevering en kleine rechtshulp zijn op nationaal niveau wettelijke regelingen van kracht. In het Decreet Uitlevering (S.B. 1983 no. 52) zijn de voorwaarden en andere regelingen opgenomen, waaronder uitlevering dient te geschieden. In titel VIII van het vijfde boek van het Wetboek van Strafvordering zijn procedurebepalingen opgenomen voor behandeling van tot Suriname gerichte verzoeken om rechtshulp in strafzaken.

Naast deze traditionele instrumenten van internationale samenwerking op strafrechtelijk gebied zijn internationaal in de afgelopen decennia nieuwe instrumenten ontworpen en toegepast. Het betreft de overdracht van strafvervolgingen en de overdracht van de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen.

Het onderhavige ontwerp heeft betrekking op de overname en overdracht van de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen.

De keuze van een afzonderlijke regeling in plaats van incorporatie in het Wetboek van Strafvordering is vanwege de omvang van deze regeling.

Ingevolge de negende follow-up report van Suriname van juni 2016 zijn er aanbevelingen door de CFATF gedaan aan Suriname. Een van de nog openstaande “key recommendations” houdt verband met het hebben van een leemte in de Surinaamse wetgeving teneinde “foreign confiscation orders” te executeren in Suriname. Met het onderhavige wetsontwerp zal een belangrijk key recommendation van de CFATF worden gesloten en zal Suriname een aanzienlijk stap voorwaarts hebben geboekt in het up to date brengen van haar wetgeving terzake anti-money laundering en counter financing of terrorism.

(1). Indeling van de wet

Deze wet wordt als volgt ingedeeld:

In hoofdstuk I zijn de voorwaarden opgenomen met betrekking tot de overname van buitenlandse rechterlijke beslissingen. Het betreft de volgende voorwaarden:

- tenuitvoerlegging van buitenlandse rechterlijke beslissingen geschiedt alleen krachtens een verdrag (artikel 2);
- in beginsel kunnen allerlei soorten rechterlijke beslissingen in strafzaken ten uitvoer worden gelegd (streckende tot de oplegging van gevangenisstraf, geldboete, verbeurdverklaring, ter beschikkingstelling etc.), doch alleen indien de gedraging op grond waarvan die beslissing werd gewezen ook naar Surinaams recht strafbaar zou zijn en de dader eveneens strafbaar is (artikel 3).

En voorts (artikel 4 lid 1 onder b e.v.):

- het recht tot tenuitvoerlegging van de straf mag naar Surinaams recht niet zijn verjaard;

- de veroordeelde mag niet een persoon betreffen die gezien zijn leeftijd (beneden twaalf jaar) strafrechtelijk niet aansprakelijk zou zijn;
- de tenuitvoerlegging mag niet in strijd zijn met het beginsel van “ne bis in idem”;
- het buitenlandse vonnis mag niet door overwegingen van discriminatie tot stand zijn gekomen of zijn beïnvloed.
- wanneer het betreft een vonnis gewezen bij verstek kan een in een vreemde staat opgelegde sanctie niet ten uitvoer worden gelegd in Suriname.

Hoofdstuk II regelt de voorlopige maatregelen. Het betreft de aanhouding, in verzekeringstelling, bewaring en inbeslagneming. Deze voorlopige maatregelen kunnen worden getroffen, indien de verwachting bestaat dat een in het buitenland opgelegde sanctie in Suriname zal worden ten uitvoer gelegd.

Hoofdstuk III bevat regels met betrekking tot de procedure van tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen, die in het buitenland zijn gewezen (de omzetting van een in het buitenland gewezen beslissing in een Surinaamse beslissing en die verder als een Surinaamse beslissing wordt ten uitvoer gelegd).

Hoofdstuk IV bevat procedure voorschriften met het oog op de tenuitvoerlegging in het buitenland van in Suriname gewezen strafrechtelijke beslissingen, terwijl hoofdstuk V enkele slotbepalingen bevat.

De in deze wet geregelde strafrechtelijke exequatur procedure (de beoordeling van de toelaatbaarheid van de tenuitvoerlegging in Suriname van buitenlandse strafrechtelijke beslissingen en de omzetting van bij die beslissingen opgelegde sancties in een Surinaamse sanctie) is zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij de regels van het strafproces en de procesgang bij uitlevering.

Het verschil tussen de procesgang bij uitlevering en de procesgang in deze wet is gelegen in de rolverdeling tussen de rechterlijke macht en het bestuur.

Bij uitlevering ligt de uiteindelijke beslissing met betrekking tot de uitlevering bij de Minister van Justitie en Politie (het bestuur), nadat de rechter over de toelaatbaarheid van het verzoek heeft uitgesproken.

Bij de procedure in deze wet voorzien wordt de beslissing tot overname van de tenuitvoerlegging van een buitenlandse strafvonnis definitief ten gevolge van een rechterlijke toelaatbaar verklaring van die tenuitvoerlegging en de daarop volgende strafoplegging. Een ingrijpen van de Minister, waarbij het verzoek wordt afgewezen, zal voor de exequatur procedure moeten hebben plaatsgevonden.

Met betrekking tot de bevoegdheidsverdeling tussen rechter en bestuur tot toepassing van de weigeringsgronden is het wel in lijn met de regeling van de uitlevering: de rechter beslist over de toelaatbaarheid op juridische gronden, het behoort in beginsel tot de verantwoordelijkheid van de Minister te oordelen over opportuniteitsvragen.

(2). Enkele bijzondere onderwerpen

(a). *Het verdrag als grondslag voor tenuitvoerlegging in Suriname van een buitenlandse rechterlijke beslissing*

De keuze hiervan ligt in de overweging dat dit stelsel van internationale samenwerking alleen goed kan functioneren als de staten die met elkaar samenwerken voldoende vertrouwen hebben in de kwaliteit van elkaars strafrechtspleging. Als uitgangspunt geldt dat de in het buitenland gewezen strafrechtelijke beslissing wordt erkend en geaccepteerd en voor wat betreft de vaststelling van de feiten niet meer kan worden herzien.

Zowel de beoordeling van de strafbaarheid van de feiten alsook de wijze waarop tot de vaststelling van de feiten is gekomen door de autoriteiten van de ene staat wordt door de autoriteiten van de andere staat niet getoetst. Er wordt vanuit gegaan, althans men vertrouwt erop dat de in het buitenland genomen beslissing in overeenstemming is met de fundamentele beginselen van een behoorlijke strafrechtelijke procedure.

Voorts biedt een verdragsrechtelijke regeling het voordeel dat daarin garanties voor de veroordeelde kunnen worden verbonden (b.v. tegen andermaal vervolgen voor dezelfde feiten of tegen andere mogelijke gevolgen van de overdracht die zijn penitentiaire positie zou kunnen verslechteren).

(b). Het vereiste van dubbele strafbaarheid

In dit kader dient onderscheid te worden gemaakt tussen de algemene normstelling en de strafbaarheid van feit en dader in het concrete geval.

Wat de algemene normstelling betreft is voldaan aan het vereiste van dubbele strafbaarheid als dergelijke gedragingen ook naar het recht van de staat die de tenuitvoerlegging wil overnemen worden beschouwd als inbreuk op langs strafrechtelijke weg te handhaven norm. Bij de beoordeling hiervan kan gebruik worden gemaakt van een bepaalde fictie, waardoor het in het buitenland gepleegde feit wordt geacht zich binnen de context van het Surinaamse rechtssysteem te hebben voorgedaan. Deze toetsing is een volledig abstracte en kan geheel aan de hand van een vergelijking van strafbepalingen en feitelijke omschrijvingen plaatsvinden.

De exequaturrechter zal, indien naar Surinaams recht een rechtvaardigingsgrond of schulditsluitingsgrond bestaat welke naar buitenlands recht niet had kunnen worden ingeroepen, een aanvullend feitelijk onderzoek moeten doen, indien daarop een beroep wordt gedaan. Artikel 23 lid 5 is voor een dergelijke situatie geschreven.

Het aanvullend onderzoek kan bestaan uit het verwerven van inlichtingen omtrent de inhoud van het toepasselijke buitenlands recht en het verhoor van getuigen, via rogatoire commissies of ter zitting, al dan niet vooraf gegaan door een onderzoek door de rechter-commissaris. In een situatie, waarbij de veroordeelde bij de exequaturrechter een beroep zou doen op een strafuitsluitingsgrond waarop hij ook naar het buitenlands recht een beroep zou kunnen doen, dan gaat zo een beroep niet op, ook al zou in de buitenlandse beslissing niet uitdrukkelijk zijn geconstateerd dat een dergelijk beroep niet opgaat.

(c). De exequaturprocedure

Deze strafrechtelijke exequaturprocedure vertoont gelijkenissen en verschillen met de civielrechtelijke exequaturprocedure, zoals die geregeld is in het Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering.

Een buitenlandse strafrechtelijke beslissing is niet zondermeer krachtens een van de toepasselijke strafrechtelijke executieverdragen in Suriname uitvoerbaar, maar zal de rechter de mogelijkheid van tenuitvoerlegging in Suriname van de in het buitenland genomen rechterlijke beslissing hebben te onderzoeken (verschilpunt). Een belangrijk punt van overeenstemming is dat de exequaturrechter niet bevoegd is de buitenlandse beslissing opnieuw ten principale te onderzoeken. Hij is gebonden aan hetgeen blijktens die beslissing feitelijk is vastgesteld.

In beide procedures beperkt een rechterlijk onderzoek zich naar de beletselen welke volgens de toepasselijke verdragsbepalingen of wettelijke regeling aan de tenuitvoerlegging in Suriname van de buitenlandse rechterlijke beslissing in de weg staan of zouden kunnen staan.

Het eigen karakter van de strafrechtelijke exequaturprocedure komt tot uiting in:

- de eigen beslissing van de exequaturrechter - nadat hij het buitenlandse vonnis heeft erkend en verlof heeft verleend tot tenuitvoerlegging daarvan - tot oplegging van een in het Surinaams rechtssysteem passende sanctie, welke in de plaats treedt van die van de buitenlandse rechter, en
- de, als gevolg daarvan, omzetting van het buitenlandse vonnis in een Surinaamse rechterlijke uitspraak, welke geheel en uitsluitend volgens de voorschriften van het Surinaamse recht uitvoering krijgt.

De procedure die vooraf gaat aan de vervanging van de buitenlandse sanctie in een Surinaamse, namelijk de beoordeling van de toelaatbaarheid van de tenuitvoerlegging van de buitenlandse rechterlijke beslissing in een Surinaamse, vertoont gelijkenissen met de procedure daaromtrent in uitleveringsverzoeken, waarbij zowel het Openbaar Ministerie als de rechter ervoor moeten zorgen dat de verdragsverplichtingen naar behoren worden nageleefd.

Aan de Procureur-generaal komt de bevoegdheid toe alvorens van de kantonrechter te vorderen verlof te verlenen tot tenuitvoerlegging, te toetsen of de inwilliging van een verzoek tot tenuitvoerlegging zich verdraagt met het belang van een goede rechtsbedeling, en als hij tot een negatief oordeel komt hieromtrent een beslissing van de Minister uit te lokken (artikel 16 lid 3). Heeft de vervolgingsambtenaar zijn vordering ingediend, dan heeft de rechter alleen de bevoegdheid de mogelijkheid van tenuitvoerlegging in Suriname van de in het buitenland gewezen beslissing te onderzoeken en niet de wenselijkheid (artikel 23 lid 1).

Voor de toepasselijkheid van de exequaturprocedure is het niet van belang of de tenuitvoerlegging van een buitenlands vonnis in Suriname is verzocht door een vreemde staat of op initiatief van Suriname plaatsvindt. In beide gevallen oordeelt de rechter over de toelaatbaarheid van de tenuitvoerlegging in Suriname.

Is de tenuitvoerlegging eenmaal toelaatbaar verklaard, dan kan de kantonrechter – in dezelfde uitspraak – overgaan tot oplegging van de straf of maatregel, welke op het overeenkomstig feit naar Surinaams recht is gesteld (artikel 26 lid 1). Deze beslissing wordt genomen na kennisneming van de conclusie van de vervolgingsambtenaar, waarin de straf of maatregel is omschreven die naar zijn oordeel in de plaats van de buitenlandse sanctie behoort te worden opgelegd. Hierachter schuilt het wezenlijke van de exequaturprocedure namelijk de bevoegdheid om de in het buitenland opgelegde sanctie, zonder de duur of de omvang daarvan te overschrijden, te vervangen door een straf of maatregel die naar Surinaamse maatstaven en opvattingen geacht wordt te beantwoorden aan de ernst van het feit, de omstandigheden waaronder het is opgelegd en de persoon van de dader.

De vrijheid van straftoemeting is onderworpen aan de door het toepasselijk verdrag gestelde beperkingen. Zo mag bijvoorbeeld de rechter in geen geval de door de buitenlandse rechter opgelegde sanctie ten nadele van de veroordeelde wijzigen en moet de in het buitenland ondergane detentie in verband met het feit, waarvoor de veroordeelde werd bestraft, in mindering brengen op de in Suriname uit te spreken straf. Ook zou de vrijheidsstraf niet omgezet kunnen worden in geldboete (Verdrag inzake overbrenging gedetineerden).

Het voorschrift dat de exequaturrechter gebonden is aan de vaststelling van de feiten die de buitenlandse rechter kennelijk aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd (artikel 23 lid 3), heeft betrekking op de feiten die het bewezen verklaarde ondersteunen en die aan de strafbaarheid van feit en dader ten grondslag liggen. Het raakt niet aan de bevoegdheid van de exequaturrechter om met het oog op de bepalingen van de soort en de hoogte van de door hem op te leggen straf of maatregel zelfstandig bepaalde feiten te onderzoeken en in verband daarmee personen te horen. Vooral met het oog hierop komt aan het in artikel 26 opgenomen voorschrift tot motivering van de door de exequaturrechter opgelegde straf of

maatregel bijzondere betekenis toe. Uitgaande van de door de buitenlandse rechter opgelegde sanctie zal de exequaturrechter in zijn uitspraak moeten aangeven waarom hij in voorkomend geval tot een lagere strafoplegging of tot oplegging van een andere strafsoort is gekomen, dan wel aan de in het buitenland opgelegde strafmaat vasthoudt.

Deze wet heeft betrekking op:

- a. een in het buitenland gewezen strafrechtelijke vonnis, waarin een surinamer is veroordeeld, dat aan Suriname wordt overgedragen voor tenuitvoerlegging;
- b. een in Suriname gewezen strafrechtelijke vonnis, waarin een vreemdeling is veroordeeld, dat aan het buitenland wordt overgedragen voor tenuitvoerlegging;
- c. een in het buitenland gewezen strafrechtelijk vonnis met betrekking tot in het buitenland opgelegde geldboeten, ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel of verbeurd-verklaring dat aan Suriname wordt overgedragen voor tenuitvoerlegging;
- d. een in Suriname gewezen strafrechtelijke vonnis met betrekking tot in het buitenland opgelegde geldboeten, ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel of verbeurd-verklaring, dat aan het buitenland wordt overgedragen voor tenuitvoerlegging.

B. Artikelgewijze toelichting

(1). Artikel 1

Uit de omschrijving van het begrip ‘sanctie’ volgt dat daaronder ook verstaan wordt de maatregelen. De rechterlijke beslissing die tot de oplegging van de met deze sanctie vergelijkbare maatregel heeft geleid, behoeft niet noodzakelijkerwijs aldaar door de strafrechter te zijn genomen.

In sommige landen immers wordt, indien de strafrechter tot de vaststelling komt dat het feit de dader niet kan worden toegerekend vanwege diens geestelijk gesteldheid, voor de toepassing van de beveiligingsmaatregelen overgelaten aan de burgerlijke rechter.

(2). Artikelen 2 tot en met 4

Ten aanzien van artikel 2 is in de inleidende opmerkingen reeds ingegaan.

In artikel 3 onderdeel a wordt vereist dat de rechterlijke beslissing voor tenuitvoerlegging vatbaar moet zijn. Voor op tegenspraak gewezen beslissingen houdt dit in dat die beslissingen kracht van gewijsde moeten hebben.

(3). Artikelen 5 tot en met 9

De bepalingen met betrekking tot de voorlopige aanhouding komen in grote lijnen overeen met de bepalingen van het Decreet Uitlevering. Er zijn echter wat afwijkingen. Volgens het Decreet Uitlevering wordt een door de rechter-commissaris gelaste voorlopige bewaring, zodra het formele verzoek tot uitlevering door de vervolgingsambtenaar wordt ontvangen, verder op de titel van een uitsluitend door de vervolgingsambtenaar te gelasten bewaring voortgezet totdat de kantonrechter ter zitting over de gevangenhouding beslist (artikel 19 Decreet Uitlevering).

Voor de toepassing van de voorlopige detentie krachtens deze wet is geen aanleiding gevonden om aan het ontvangen van een formeel buitenlands verzoek en bijbehorende stukken een zelfde effect toe te kennen, doch is gekozen voor een voortdurende controle van de rechter-commissaris op de voorlopige detentie (artikel 8 lid 1) totdat de exequaturrechter ingevolge artikel 24 lid 2 over de gevangenhouding beslist, dan wel tot voortgezette tenuitvoerlegging krachtens artikel 31.

(4). Artikelen 10 tot en met 14

De bepaling van artikel 10 gaat er vanuit dat inbeslagneming kan plaatsvinden voor zover een verdrag daarin voorziet.

Op verzoek van een vreemde staat kunnen voorwerpen in beslag worden genomen in de volgende gevallen: wanneer naar het recht van de vreemde staat een tot verbeurdverklaring strekkende sanctie kan worden opgelegd, of tot bewaring van het recht tot verhaal teneinde wederrechtelijk verkregen voordeel te ontnemen middels betaling van een geldbedrag of om het wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen.

Ingevolge het bepaalde in artikel 13 lid 1 bestaat de mogelijkheid om inbeslaggenomen voorwerpen op verzoek van een vreemde staat na verkregen verlof door de kantonrechter over te leveren aan de daartoe verzoekende vreemde staat. Dit verlof wordt alleen verleend wanneer de vreemde staat zal overgaan tot oplegging en tenuitvoerlegging van een verbeurdverklaring of van een tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel strekkende sanctie. In artikel 13 is bepaald welke autoriteiten bevoegd zijn tot inbeslagneming. Blijkens het bepaalde in artikel 14 is de Procureur-generaal de aangewezen autoriteit die bevoegd is, om verzoeken van een vreemde staat tot inbeslagneming, te behandelen.

(5). Artikelen 15 en 16

Het Openbaar Ministerie speelt een centrale rol in de procedure leidende tot de beslissing omtrent de tenuitvoerlegging in Suriname van een buitenlandse strafvonnis. Voor het verkrijgen van een rechterlijk exequatur zal de vervolgingsambtenaar de zaak bij de kantonrechter aanhangig moeten maken.

Is geen rechterlijk exequatur vereist, dan berust de beslissing in handen van de vervolgingsambtenaar. Het internationaal verkeer geschiedt wel op ministerieel niveau. De Minister behoudt de volle verantwoordelijkheid met betrekking tot de toepassing van het verdrag en de wet. Ingevolge artikel 16, anders dan in het Decreet Uitlevering, wordt van de vervolgingsambtenaar verlangd om, voordat hij de kantonrechter adieert of zelf een beslissing tot tenuitvoerlegging neemt, zich een oordeel te vormen over de inwilligbaarheid van een verzoek tot tenuitvoerlegging.

Zo hij meent dat er goede gronden zijn om dat verzoek af te wijzen dient hij hierover met de Minister te verstaan. Hij kan bij zijn advies aan de Minister de opportuniteitsoverwegingen betrekken. Doordat de betrokkene (voorlopig aangehoudene) op de hoogte wordt gesteld van de adviesaanvraag, is hij dan ook op de hoogte van de reden van de mogelijke vertraging van de indiening van de vordering door de vervolgingsambtenaar.

(6). Artikel 17

Artikel 17 heeft betrekking op het geval dat Suriname aan een vreemde staat het verzoek doet om te bewilligen in de tenuitvoerlegging in Suriname van een in die vreemde staat tegen een Surinamer of tegen een in Suriname gedomicilieerde vreemdeling opgelegde sanctie. In dit geval zou dan reeds ten aanzien van de opportuniteit en toelaatbaarheid reeds een standpunt zijn gevormd en is toepassing van artikel 16 lid 3 dan niet op zijn plaats.

(7). Artikelen 18 tot en met 28

De gang van zaken bij het aanhangig maken van een zaak bij de kantonrechter en de behandeling door deze komt bijna overeen met de procedure in uitleveringsverzoeken. Gesteld kan worden dat uitleveringszaken wat spoedeisender zijn dan executiezaken. Bij executiezaken is de betrokkene reeds berecht en heeft de Staat van veroordeling bewust de verdere tenuitvoerlegging van de opgelegde sanctie aan de andere Staat overgelaten. Dat verklaart de kortere tijd voor de indiening van de vordering bij uitleveringszaken (3 dagen) in vergelijking met de termijn van indiening van de vordering ingevolge artikel 18 (14 dagen). Overigens staat op overschrijding van deze termijn geen sanctie. Omdat het in geval van een veroordeling tot een vrijheidsbenemende sanctie nog wel eens om lijvige rechterlijke uitspraken kan gaan, dient de veroordeelde en diens raadsman voldoende tijd te worden gegund om zich op de rechterlijke exequaturbedeling voor te bereiden.

Vandaar dat in artikel 19 is bepaald dat tussen de betekening van de oproeping en de terechtzitting ten minste tien dagen moeten zijn verlopen. Die termijn kan wel worden verkort, echter met toestemming van de veroordeelde.

In tegenstelling tot de uitleveringsprocedure vereist de in deze wet voorziene procedure niet de aanwezigheid van de veroordeelde. In beginsel is voldoende dat de veroordeelde in de gelegenheid wordt gesteld bij de behandeling aanwezig te zijn (artikel 22 lid 1), zij het dat de rechter, indien hij dat wenselijk acht zijn verschijning kan bevelen. De procedure kan ook in afwezigheid van de veroordeelde worden afgewerkt.

De procedure betreft eerst het onderzoek naar de toelaatbaarheid van de tenuitvoerlegging in Suriname, die moet resulteren in de verlofverlening tot tenuitvoerlegging (exequatur) en vervolgens de oplegging van een Surinaamse sanctie. Op grond van artikel 23 lid 1 onderzoekt de rechter de (juridische) mogelijkheid van tenuitvoerlegging in Suriname, alsmede de feiten en omstandigheden die voor zijn beslissing van belang zijn. Hierbij kan worden gedacht aan voorlichting van de kant van de reclassering of van andere deskundigen over de persoon en sociale achtergrond van de veroordeelde of over de penitentiaire condities in het buitenland in vergelijking tot die van Suriname, een en ander met het oog op een door de rechter op te leggen sanctie.

Op de procedure zijn ook veel bepalingen van het Wetboek van Strafvordering betreffende de behandeling van strafzaken door de kantonrechter ter terechtzitting van overeenkomstige toepassing verklaard. Daartoe behoren in beginsel niet de bepalingen omtrent het horen van getuigen. Getuigenverklaringen behelzen immers mededelingen, aan de hand waarvan de toedracht van de feiten kan worden geconstrueerd. Die toedracht is reeds door de buitenlandse rechter vastgesteld en kan door de exequaturrechter niet opnieuw ter discussie worden gesteld.

Alleen als personen worden opgeroepen om met het oog op de bepaling van de aard en de hoogte van de op te leggen straf inlichtingen te verschaffen over de persoonlijkheid van de veroordeelde, zonder dat deze als deskundige zijn aan te merken, en in het bijzondere geval omschreven in artikel 23 lid 5, is de mogelijkheid van getuigenverhoor in de exequaturprocedure voorzien.

Op vordering van de vervolgingsambtenaar wordt door de exequaturrechter beslist omtrent de gevangenneming of gevangenhouding van de veroordeelde. De bevolen vrijheidsontneming blijft van kracht totdat de uitspraak van de kantonrechter voor tenuitvoerlegging vatbaar is.

De bepaling van artikel 28 dat de tenuitvoerlegging geschiedt met inachtneming van het bij of krachtens het Wetboek van Strafvordering, het Wetboek van Strafrecht of enige bijzondere wettelijke regeling betreffende de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen bepaalde, houdt onder meer in dat de regeling in het Wetboek van Strafrecht met betrekking tot de voorwaardelijke invrijheidstelling van toepassing is.

Daarbij zou de in het buitenland reeds ondergane gedeelte van de straftijd bij de berekening van de voorwaardelijke invrijheidstelling verdisconteerd worden. Ten aanzien van de verwijzing naar 'enige bijzondere wettelijke regeling betreffende de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen bepaalde' wordt bijvoorbeeld gedoeld op het bepaalde in de Rijwet 1971 betreffende de tenuitvoerlegging van de ontzegging van de rijbevoegdheid een motorrijtuig te besturen.

(8). Artikelen 29 tot en met 32

Tenuitvoerlegging van geldboete en verbeurdverklaringen

De tenuitvoerlegging van in het buitenland opgelegde geldboeten en straffen strekkende tot verbeurdverklaring van geldsommen of goederen wordt zonder rechterlijke tussenkomst ten uitvoer gelegd krachtens een beslissing van de vervolgingsambtenaar. De vervolgingsambtenaar is bij zijn beslissing gehouden te onderzoeken of de tenuitvoerlegging in Suriname toelaatbaar en niet onverenigbaar met een goede rechtsbedeling is.

De vervolgingsambtenaar heeft ruime bevoegdheden met betrekking tot de regeling van de wijze van betaling; hij is vrij in het bepalen van de termijn waarbinnen betaling moet plaatsvinden, kan uitstel van betaling verlenen of betaling in meerdere termijnen toestaan. In artikel 30 zijn er regels opgenomen in het kader van het bieden van rechtsbescherming aan de veroordeelde tegen beslissingen die door de vervolgingsambtenaar genomen kunnen worden.

De voortgezette tenuitvoerlegging

Artikel 32 geeft de mogelijkheid om een in het buitenland veroordeelde Surinamer of in Suriname gedomicilieerde vreemdeling naar Suriname te laten overkomen teneinde hem een in het buitenland opgelegde tot vrijheidsbeneming strekkende sanctie in Suriname verder te laten ondergaan, zonder toepassing van een rechterlijke exequaturprocedure. Deze bepaling is een directe uitvloeisel van het Verdrag inzake de overbrenging van gedetineerden. In dit verdrag zijn de partijstaten vrij een keuze te maken tussen een exequaturprocedure en een voortgezette tenuitvoerlegging van de buitenlandse sanctie.

Artikel 31 geeft andere partijstaten het uitzicht op de mogelijkheid dat in het buitenland opgelegde sanctie in Suriname wordt ten uitvoer gelegd zonder toepassing van de exequaturprocedure.

Voorwaarde voor toepassing van deze procedure is echter dat de veroordeelde moet hebben ingestemd met zijn overbrenging en dat geen twijfel bestaat over de toerekenbaarheid van het door hem gepleegde strafbare feit en de vrijheid waarmee hij heeft ingestemd met zijn overbrenging.

Deze procedure heeft tot gevolg dat het buitenlandse vonnis ten uitvoer wordt gelegd als ware het een Surinaamse vonnis is en is bijvoorbeeld de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling van toepassing. Belangrijk hierbij om op te merken is dat men gebonden is aan de duur van de sanctie, zoals die in het buitenlandse vonnis is vastgesteld.

(9). Artikelen 33 tot en met 39

In de artikelen 33 tot en met 39 is de procedure geregeld voor de overdracht aan het buitenland van de tenuitvoerlegging van in Suriname gewezen rechterlijke beslissingen. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen een initiatief uitgaande van het buitenland (artikelen 36 en 37) en een initiatief uitgaande van Suriname (artikelen 33 tot en met 35).

Anders dan voor de tenuitvoerlegging van in Suriname gewezen rechterlijke beslissingen, behoeft voor de overdracht van de tenuitvoerlegging van Surinaamse rechterlijke beslissingen naar het buitenland niet een verdrag als grondslag te hebben. Het belangrijkste motief waarom een verdrag wordt geëist voor de tenuitvoerlegging in Suriname van in het buitenland gewezen strafrechtelijke beslissing, is gelegen in de erkenning van vertrouwen in het peil van de strafrechtspleging in de staat van veroordeling. Dit motief geldt juist niet voor de tenuitvoerlegging in het buitenland van Surinaamse strafvonnissen. Ook al is er geen verdragsrelatie, de nationale wetgeving kan voorwaarden daaraan verbinden zoals de garantie dat de strafrechtelijke positie van de veroordeelde daardoor niet zal worden verzwaard en dat de veroordeelde niet op andere gronden zal worden vervolgd dan met toestemming van Suriname (zie artikel 39 lid 3).

Er zullen bijzondere voorzieningen getroffen moeten worden ten aanzien van de positie van de veroordeelde die zich nog in Suriname bevindt. Het Verdrag inzake de overbrenging van gedetineerden stelt als voorwaarde dat een dergelijke overdracht slechts met instemming van de veroordeelde kan plaatsvinden. Artikel 7 van het verdrag gaat er van uit dat voor het afleggen van een daartoe strekkende verklaring procedurele voorzieningen worden getroffen in de wetgeving van de verdragspartijen. Daarbij dient in elk geval te worden verzekerd dat consulaire of andere autoriteiten van de staat aan welke de overdracht zou moeten plaatsvinden persoonlijk moeten kunnen verifiëren dat de verklaring geheel vrijwillig is afgelegd en in het besef van de mogelijke gevolgen daarvan. In de beschikking als bedoeld in artikel 38 wordt de in Suriname te volgen procedure nader uitgewerkt.

In artikel 34 lid 2 wordt de veroordeelde die niet heeft verklaard in te stemmen met de overdracht en zijn verwijdering, het recht toegekend zich daartegen te verzetten bij de rechter, die in hoogste instantie de vrijheidsstraf heeft opgelegd. De rechter toetst marginaal of het belang van een goede rechtsbedeling de overdracht wenselijk doet zijn (als het initiatief van Suriname uitgaat) dan wel zich daartegen niet verzet (als het verzoek uit het buitenland komt).

(10). De artikelen 40 tot en met 45 zijn overeenkomstig de bepalingen van het Decreet Uitlevering.

Paramaribo, 25 oktober 2016,

DESIRÉ D. BOUTERSE.